

AIXEQUEM LA REPÚBLICA

Marina Garcés

De la depressió i la desorientació a la indignació i l'orgull. Després de tanta mobilització, semblen voler dominar-nos amb el desànim i la desorientació. L'estat d'ànim col·lectiu és molt fàcil de manipular i de conduir amb fins polítics. El 155: Acatar, obeir, anar a votar... Els partits polítics: estratègies electorals. Maneres de gestionar el final del procés. Potser sí que és el final del procés. Però no del que es va obrir els dies d'octubre. *El que vam viure els dies d'octubre és un abans i un després, no un ara o mai.* I el després està per fer, o per seguir fent.

Què en fem del que «hem vist» i del que «hem fet»? Qui som «nosaltres» després de l'1-3 O? Qui érem aquella gent que vam resistir de matinada? Aixequem la República, doncs, contra la resignació i per la confiança. *Contra la resignació* (tan «espanyola») que ja dona sempre per acabat el que no ha fet ni començar; *per la confiança* en nosaltres mateixes, en la nostra capacitat de seguir fent el que ja hem començat.

Dubtes sobre el referent “república”.

Fer República no és canviar de sistema de govern de l'estat o fer-ne un de nou amb una altra bandera i sense rei i prou, sinó transformar el sentit de la política. *República és construcció d'espais polítics no despòtics.* Poden tenir Estat o no tenir-ne, ser grans o ser petits, ser locals o transnacionals...

La nostra república, la que aquest octubre era al carrer i a les escoles, ja té un mapa fet de moltes lluites, capacitats, desitjos, necessitats, territoris, imaginaris, memòries, històries personals i col·lectives, formes d'organització... No és, només, la república dels moviments socials ni la de l'independentisme com a moviment, és molt més. És la d'una dignitat compartida que apareix quan no tot val: “les escoles no es toquen”, “les àvies no es peguen”, “la policia no és benvinguda als nostres molls”, “qui sou vosaltres per dir que no es pot votar”, “qui és aquest rei que avala la violència”, etc. En cada una d'aquestes frases viscudes s'hi expressa un límit que oposa resistència a l'estat des d'un altre sentit de la vida col·lectiva. Aquest altre sentit de la vida col·lectiva que es defensa i s'imagina des de la dignitat compartida és «república».

La política és el domini dels espais i dels temps de la decisió. Ara, per imposició del 155, semblen haver tornat on l'estat vol que estiguin: en mans del govern de Madrid, per una banda, i canalitzats cap a la normalització democràtica per l'altre. És a dir: decisió col·lectiva emmanillada en el marc electoral imposat.

Els «nosaltres» de l'1-3 d'octubre poden ser reprimits, però no normalitzats a través d'unes eleccions imposades. Les urnes de l'1-3 d'octubre no cabien a la seva democràcia autoritària i el nostre desig de república no cap a les seves urnes imposades. Aquestes eleccions no resolen la situació que s'ha obert a Catalunya i a Espanya i aixecar república vol dir no deixar tancar en fals, un cop més, els possibles han nascut.

Ens hem mogut durant molts anys en una doble agenda: la dels moviments i la dels partits. Per un moment han semblat creuar-se (xocant o impulsant-se). Què passarà ara? Seria una pena tornar a la falsa comoditat d'unes institucions que no poden canviar res d'important i d'uns moviments que, volent-ho canviar tot, tampoc canvien res. *Aixecar república és incomodar i incomodar-nos* des del desig i la necessitat de canviar de veritat els temps i els espais de la política.

Geografies republicanes. El que està passant a Catalunya incomoda a certes tradicions d'esquerres «desterritorialitzades», ja sigui des de l'internacionalisme clàssic, ja sigui des de la continuïtat amb els moviments globals, etc. El nacionalisme que travessa part del moviment independentista i les relacions de classe que s'hi creuen no fan fàcil tenir una posició clara i confortable. El problema català apareix, aleshores, com un assumpte localista i del passat que avergonyeix i acomplexa a alguna gent, dins i fora de Catalunya.

Però ens cal entendre que des de l'anhel republicà que lluita per a construir espais polítics no despòtics, el problema català no és només un problema català. Té a veure amb la manera com els actuals estats europeus ofeguen actualment les aspiracions de democràcia radical i de vida digna de molta gent que ja no entén determinades formes de servitud i d'obediència a unes fronteres, a una moneda i unes institucions que són autoritàries, austericides i corruptes. Vist així, la difícil història de Catalunya no és un llast del passat sinó una ocasió favorable a l'hora de qüestionar l'Europa dels estats i les seves polítiques. No haver tingut estat propi ens fa més fàcil entendre que tot estat és impropï en la mesura que es construeix sobre l'expropiació del que ens és comú (llengües, cultures, institucions populars, territoris, recursos, etc). Una república catalana no pot ser un estat més de l'Europa actual, tal com és. Ja ho hem vist. Ni ho volen ni ho volem. Tampoc es tracta de sortir, perquè no hi ha on anar. Fer república catalana és transformar els mapes de l'Europa actual i de les seves condicions d'existència: servil de portes endins, mortal de portes enfora.

Assemblea Social Constituent. L'impasse actual està encallat entre el cicle de mobilitzacions dels darrers mesos (i anys) i el brusc i violent cicle de repressió judicial més eleccions. Desbordar aquesta situació implica anar més enllà d'aquest vaivé entre la mobilització i el vot, per passar a una pràctica constituent que, reprenent molta de la feina ja feta des de molts col·lectius, plantegi les estratègies de lluita i els continguts polítics i socials de la república. Per això aquesta trobada és una convocatòria a l'autoorganització d'aquesta assemblea...

Trobar-nos // Escoltar-nos // Coordinar-nos